

Vergaderjaar 1990–1991

21 852

Een nieuwe regeling voor de schadeloosstelling en onkostenvergoedingen van de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal (Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer)

Nr. 6

BRIEF VAN DE STAATSSECRETARIS VAN FINANCIËN

Aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal

's-Gravenhage, 31 oktober 1990

Bijgaand doe ik u mijn antwoorden toekomen op de vragen inzake de fiscale **behandeling van kostenvergoedingen** van leden van de Tweede Kamer. Deze vragen zijn gesteld in het verslag betreffende het wetsvoorstel 21 852 (Wet schadeloosstelling leden Tweede Kamer)

De Staatssecretaris van Financiën,
M. J. J. van Amelsvoort

De leden van de fracties van de P.v.d.A, de V.V.D., D66 en Groen Links hebben gevraagd om duidelijkheid over de fiscale behandeling van de kostenvergoedingen, die op de voet van het onderhavige wetsvoorstel aan Tweede Kamerleden zullen worden verstrekt.

Voor de beantwoording van deze vraag moet enigszins worden vooruitgelopen op de reeds bij de behandeling van het wetsvoorstel 20 911 (Voorzieningen ten behoeve van de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal politieke ambtsdragers in verband met de voorstellen van de commissie tot vereenvoudiging van de loon- en inkomstenbelasting) toegezegde notitie, waarin de fiscale positie in het na-Oortse tijdperk van politieke ambtsdragers wordt gezien (Handelingen Tweede Kamer, 4 oktober 1989, blz. 87, l.k.) Er wordt thans naar gestreefd de notitie op korte termijn uit te brengen.

Bij het vooruitlopen op de notitie wil ik mij beperken tot de aspecten, die verband houden met de thans aan de orde zijnde nieuwe regeling voor de schadeloosstelling en de kostenvergoedingen van Tweede Kamerleden.

Met de leden van de V.V.D.-fractie ben ik van oordeel dat enerzijds de leden van de Tweede Kamer der Staten-Generaal niet anders behandeld dienen te worden dan andere belastingplichtigen doch dat anderzijds geschillen tussen Tweede-Kamerleden zoveel als maar enigszins mogelijk is moeten worden voorkomen. Vanuit die optiek hecht ik eraan in te gaan op het fiscale kader waaraan deze kostenvergoedingen dienen te worden getoetst.

Met ingang van 1 januari 1990 geldt voor belastingplichtigen die inkomsten uit niet in dienstbetrekking verrichte werkzaamheden genieten (hierna te noemen: niet-werknemers) – tot deze categorie behoren de Tweede-Kamerleden – een ruimere wettelijke vrijstelling van kostenvergoedingen dan voorheen. Thans worden alle vergoedingen van verwervingskosten – dus niet, zoals voorheen, alleen reis- en verblijf kostenvergoedingen – als vrijgestelde kostenvergoedingen aangemerkt. Naast deze verruiming zijn ook beperkingen aangebracht. Die beperkingen zijn het spiegelbeeld van de beperkingen, die met betrekking tot de aftrekbaarheid van verwervingskosten zijn gesteld, zij het dat dit spiegelbeeld niet compleet is. Met dit laatste wil gezegd zijn dat bepaalde niet aftrekbare verwervingskosten wel belastingvrij kunnen worden vergoed. Daarbij valt te denken aan de door de fractie van Groen Links genoemde p.c.-kosten (voor de aftrekbaarheid geldt een drempel; voor de belastingvrije vergoeding niet) en congreskosten (aftrekbaarheid beperkt; belastingvrije vergoeding niet).

De mogelijkheden om aan werknemers belastingvrije kostenvergoedingen te verstrekken zijn ruimer dan de mogelijkheden om aan niet-werknemers belastingvrije kostenvergoedingen te verstrekken. De desbetreffende bepaling in de Wet op de loonbelasting 1964 (art. 11, lid 1, onderdeel j) is namelijk ruimer geredigeerd dan die in de wet op de inkomstenbelasting 1964 (art. 23, lid 1, onderdeel b, en lid 2). In het verleden – toen het verschil tussen beide bepalingen nog groter was dan thans – is daarin aanleiding gevonden om voor groepen van niet-werknemers, wier arbeidsvoorwaarden nochtans een grote mate van overeenstemming met die van werknemers vertonen, zoals bijv. Tweede-Kamerleden, regelingen te treffen op grond van de voor werknemers geldende vrijstelling van kostenvergoedingen. In dat licht moet de aanschrijving van 10 september 1976 gezien worden, waarin de belastingdienst is medegedeeld dat de kostenvergoedingen van Tweede-Kamerleden niet tot het inkomen worden gerekend. Ik ben voornemens het in het verleden

gevoerde beleid met betrekking tot groepen van niet-werknemers, wier arbeidsvoorwaarden in hoge mate vergelijkbaar zijn met die van werknemers, ook in het na-Oortse tijdperk voort te zetten. Dit betekent dat voor deze groepen regelingen kunnen worden getroffen, waarin de voor werknemers geldende benadering van kostenvergoedingen op overeenkomstige wijze wordt toegepast. Uiteraard is een zorgvuldige ijking van de aan deze groepen van niet-werknemers toegekende kostenvergoedingen aan de zoëven genoemde benadering nodig.

Uitgaande van het zojuist geschetste fiscale kader merk ik met betrekking tot het thans voorgestelde regime van kostenvergoedingen voor Tweede-Kamerleden, waarover in zoverre ook afstemming heeft plaatsgevonden met het Ministerie van Financiën, het volgende op.

De OV-jaarkaart

Elk Kamerlid heeft de keuze tussen verstrekking van een OV-jaarkaart en toekenning van een zo dadelijk te bespreken vergoeding van kosten van woon-werkverkeer.

De verstrekking van de OV-jaarkaart wordt gewaardeerd in de lijn van art. 14 Uitvoeringsregeling loonbelasting 1990 (f 180 per jaar).

De reiskostenvergoeding woon-werkverkeer

Als een Kamerlid kiest voor een vergoeding van kosten van woon-werkverkeer, wordt ervan uitgegaan dat er niet met het openbaar vervoer wordt gereisd (art. 7, lid 1, van het wetsvoorstel). Indien de vergoeding de hieronder aangegeven bedragen niet overtreft, behoort zij niet tot het inkomen.

enkele reisafstand	maximum
< 10 km	nihil
10 km, 15 km	f 1.340
> 15 km, < 20 km	f 1.670
> 20 km	f 2.280

Vergoeding zakelijke auto-kilometers buiten woon-werkverkeer

In artikel 7, lid 2 van het wetsvoorstel is voorzien in een vergoeding voor 20 000 km à f 0,44 per km, dat is f 8 800. Deze vergoeding kan, gelet op de structuur en de hoogte van de vergoeding en hetgeen aanmerkelijk is aangaande het autogebruik van Tweede-Kamerleden, geacht worden te strekken tot bestrijding van de kosten die Tweede-Kamerleden in verband met hun werkzaamheden hebben te maken en is mitsdien belastingvrij.

Vergoeding voor verblijfskosten

De vergoedingen voor verblijfskosten, die volgens een glijdende schaal worden gegeven, kunnen, gelet op de bevindingen van de Commissie Dees, als niet tot het inkomen behorende vergoedingen worden aangemerkt.

Vergoeding voor overige beroepskosten

Gelet op de bevindingen van de Commissie Dees en de daarop aangebrachte correcties in verband met de belastingherziening per 1 januari 1990 kan de vergoeding van f 11 500 voor overige beroepskosten worden aangemerkt als een niet tot het inkomen behorende vergoeding.